

pääält õra wöetud olewat. Silmapilf laškis ta ilmasüüta kurjategijaid finni siduda ja wiis neid kohtu fätte, kus mehed oma ašja sele-tama pidiwad. — Igauks olgu ettevaatlik, et ta kelmidest petetud ei saaks ja kimbatusse ei sattuks.

„Tänamata meel on maailmma palk!” ütles üks metsawaht oma seltsimehele. „Mäete seda meest sāl meite ees minewat? Ma päästsin ükskord tema elu, ja nūud ta ei teretagi mind korda!” — „Mis wiisti tema elu päästsite?” küsits teine. „Kiskusite teda weest välja wist?” — „Ei,” kostis metsawaht, „ma lašsin jahi päääl terve laengu jánese haawlid temale ta karwa mütsi sisse. Oleks ma pisut madala-male lašknud, siis oleks ta elu otsas olnud!”

„Kuule, Juhhan,” ütles peremees Mihkel oma sulasele, kes surma partis: „kas tead, kuidas surma eest ennast hoida wöib! Nii kui see juba tuttarv osi on kui surm tuleb, et siis jalad ikka enne külmaaks lähevad, kui teised

lüikmed, selle wastu wöid sa üsna hõlpsaste ja odawalt abi leida: kui sa tunned kui surm su kassale tikub ja jalad külmaaks minema hak-kawad, siis lase ruttu soja wee wanni teha ja pisto jalad sinna sisse, waid siis saad nähha, kust surm sind veel fätte saab, kui jalad fo-jad hoiad.”

„Kuule, sa sõrawåe päälit, kas mitte jánesid siin ehk ‘pole nainud?’ küsits kütt karjapoisi käest. „Küll ikka!” wästabas pois. „Millal see oli?” — „Mardi pääval saab kolm aastad.”

„Isand tohter, töepoolest ma ütlen Teile, Teie olete oma rohuga minu kõhu üsna õra rikkunud, nenda et ma ikka veel haige olen, ehk küll juba kolm nádalad ennast terve tunnen olewat!” ütles üks paks isand oma kohtu finni hoides tohtrele.

Talumees; Kuulik tohtre isand, ma pa-lun, kirjutage m'ule midagi.